

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1812/24
24.4.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Предрага Васића, председника већа, Валентине Тодоровић Воркапић и Мирославе Вучетић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александра Стаменић Павловић, адвокат из Ваљева, ул. Карађорђева бр.106/1, против туженог ХК “Крушик” а.д., Ваљево, ул. Владике Николаја бр.59, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П1 123/23 од 27.2.2024.године, у седници већа одржаној дана 24.4.2024.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву П1 123/23 од 27.2.2024. године, у делу става првог изреке којим је тражила да се поништи решење туженог ХК “Крушик” а.д., Ваљево о отказу Уговора о раду бр. 32/10-1611 од 26.4.2023. године, као незаконито и да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад, и у ставу другом изреке.

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Ваљеву П1 123/23 од 27.2.2024. године, у преосталом делу става првог изреке који се односи на распоређивање тужиље на радно место које одговара њеној стручној спреми и радним способностима, и у овом делу се тужба **ОДБАЦУЈЕ**.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљево П1 123/23 од 27.2.2024.године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење туженог о отказу Уговора о раду бр. 32/10-1611 од 26.4.2023. године као незаконито, и да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад и распореди према њеној стручној спреми и радним способностима. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавила тужиља из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП-а (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиље делимично основана.

У поступку доношења побијане пресуде, у потврђеном делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде поступка које би утицале на њену правилност и законитост.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку следи да је тужиља Уговором о раду од 1.10.2016. године засновала радни однос код туженог на одређено време до 30.11.2016. године. Решењем од 15.4.2022. године тужиља је засновала радни однос на неодређено време код туженог почев од 1.5.2022. године, а запослена ће обављати послове “једноставнији послови на монтажи и лабораторији”, редни број систематизације 350, група сложености 9. Решењем бр.32/10-1611 од 26.4.2023. године тужени је тужиљи отказао Уговор о раду од 15.4.2022. године, због тога што је почев од 15.3.2023. године до 21.3.2023. године, неоправдано изостала с посла пет радних дана узастопно и тако својом кривицом учинила повреду радне обавезе “неоправданог изостанка с посла пет радних дана узастопно, односно седам радних дана с прекидима у току три месеца”, која је предвиђена као разлог за отказ чланом 148 став 1 тачка 21 Колективног уговора код послодавца Холдинг корпорације “Крушик” а.д., Ваљево. Доношењу решења о отказу је претходило Упозорење о постојању разлога за отказ Уговора о раду од 15.4.2022.године, на који се тужиља изјаснила. Наведено упозорење тужиља је примила 6.4.2023.године. Из изјаве синдиката туженог, поводом упозорења на постојање разлога за отказ уговора о раду за запослену АА, утврђено је да је мишљење синдиката да АА не заслужује да остане без посла, с обзиром да је мајка троје малолетне деце и да би требало узети претходну ситуацију са епидемијом Корона вируса, где многи кардиолошки болесници спадају у ризичну групу и савет лекара да се такви болесници повуку из колектива и сачувају своје здравље. Из извештаја лекара специјалисте Института за кардиоваскуларне болести “Дедиње” од 10.1.2023.године утврђено је да је тужиљи потребан наставак боловања до завршетка кардиолошке дијагностике. Такође, из извештаја Републичког фонда за здравствено осигурање-Филијала за Колубарски округ Ваљево од 27.3.2023.године, који је достављен туженој 29.3.2023.године утврђено је да је захтев за преиспитивање привремене спречености за рад од 6.2.2023. године запослене АА

достављен Првостепеној лекарској комисији, а након спроведеног поступка, приговор послодавца оцењен као основан. Решењем о накнади штете за неискоришћени годишњи одмор од 1.6.2023.године утврђено је да тужила АА којој је престао радни однос код туженог има право на накнаду штете за неискоришћени годишњи одмор, у трајању од седам радних дана за 2023. годину, те да именована има право на исплату новчане накнаде у бруто износу од 17.289,44 динара. Из исказа тужиље и саслушаних сведока, утврђено је да тужила није оправдала изостанак са посла у периоду од 15.3.2023. године до 21.3.2023.године.

Имајући у виду напред утврђено чињенично стање, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиље неоснован и да је оспорено решење о отказу уговора о раду законито, позивом на одредбе члана 179 и 180 Закона о раду, као и члана 152 Колективног уговора код туженог, налазећи да је тужила извршила повреду радне обавезе, јер је неоправдано изостала са рада пет радних дана узастопно.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, када је ставом првим изреке ожалбене пресуде одбио као неоснован тужбени захтев тужиље за поништај решења од 26.4.2023. године, којим јој је отказан уговор о раду бр. 32/12-2555 од 15.4.2022. године и за враћање на рад, дајући у овом делу јасне и довољне разлоге, које у битном прихвата и овај суд као другостепени, у поступку њене жалбене контроле.

Одредбом члана 179 став 2 тач. 5 Закона о раду (“Службени гласник РС” бр.24/05...75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

Према одредбама члана 180 истог закона, послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179 став 2 и 3 овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 8 дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења (став 1). У упозорењу из става 1 овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење (став 2).

Одредбом члана 148 став 1 тач. 21 Колективног уговора туженог прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то: ако неоправдано изостане с посла пет радних дана узастопно, односно седам радних дана с прекидима у току три месеца.

Поштујући наведене норме, а код утврђене чињенице у поступку пред првостепеним судом, да је тужила неоправдано изостала са посла у периоду од 15.3.2023. године, до 21.3.2023. године, што тужила није ни спорила, правилно је првостепени суд одбио као неоснован тужбени захтев тужиље за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду, јер је у конкретном случају остварен основ за отказ уговора о раду тужиље, због учињене повреде радне обавезе. Осим тога, поступак давања отказа од стране послодавца је био законит, обзиром да је пре доношења

решења о отказу послодавац доставио тужиљи писано упозорење о постојању разлога за доношење таквог решења, у смислу члана 180 став 1 Закона о раду, чиме је тужиљи омогућено право на одбрану.

Неосновани су наводи жалбе тужиље, да је очигледна намера туженог као послодавца била да тужиљу казни због честог коришћења боловања, обзиром да тужиља није оправдала послодавцу свој недолазак на посао у периоду од 15.3.2023. године до 21.3.2023. године, то је тужиља својом кривицом учинила повреду радне обавезе, која је интерним актом послодавца и уговором о раду предвиђена као разлог за престанак радног односа, па је зато тужени у конкретном случају, и по оцени овог суда, правилно донео оспорено отказно решење тужиљи.

Правилна је и одлука првостепеног суда садржана у преосталом делу изреке побијане пресуде, а којом је одбијен захтев тужиље за враћање на рад, јер овде у смислу одредбе члана 191 Закона о раду нису испуњени законски услови за тужиљину реинтеграцију, обзиром да је оспорено решење донето у складу са законом и да у процедури његовог доношења нема формално-правних недостатака.

При доношењу одлуке цењени су и остали наводи жалбе тужиље, али је овај суд мишљења да нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Како се наводима жалбе не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања ни правилност примене материјалног права, ожалбена пресуда је потврђена у делу става првог изреке којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад, а жалба тужиље одбијена, при чему се овај суд користио овлашћењима из члана 396 став 2 ЗПП, па пресуду посебно не образлаже.

Међутим, првостепена пресуда је морала бити укинута у преосталом делу става првог изреке, који се односи на распоређивање тужиље на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима, и тужба у овом делу одбачена. Ово са разлога, што је њеним доношењем првостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 2 у вези са чланом 16 Закона о парничном поступку, на чије постојање другостепени суд пази по службеној дужности, на основу одредбе члана 386 став 3 истог закона, јер није у надлежности суда да врши распоређивање запослених. Распоређивање запослених врши послодавац, сходно потребама процеса и организације рада, а спроводи се закључењем уговора о раду или његовим изменама.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка, садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, јер је донета правилном применом одредби члана 150, 153 и 154 ЗПП, имајући у виду да је тужиља у целости изгубила спор, а тужени трошкове спора није тражио.

Имајући у виду да тужиља није успела у поступку по жалби овај суд као другостепени је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка одбио као неоснован, применом правила из одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном

поступку.

Из наведених разлога, на основу одредаба чланова 390, 391 став 2 и 165 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Васић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**